

Θεωρούνται δὲ τὰ λεσβιακὰ ἔλαια, ὡς καὶ τὰ τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου, ὡς ἔλαια ἐδώδιμα τρίτης ποιότητος ἐκ τῶν καλουμένων *mangeables* καὶ χρησιμεύουσιν ὡς τροφή ἐν τοῖς μαγειρείοις, καθ' ἣν ἐποχὴν δὲν ἐπικρέουσι τὰ γαλλικὰ (Προβιγγίας καὶ ἰδίως τοῦ Aix) τὰ ἰταλικὰ (Τουσκάνας, κατὰ δεύτερον λόγον τῆς Λούκκας), ἰδίως ὅμως εἰς σαπωνοποιίαν, εἰς χρίσιν μηχανῶν καὶ ἐνίοτε εἰς φωτισμὸν καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα καύσιμα λεσβιακὰ ἔλαια ἐξάγονται εἰς Ῥωσίαν. Μεταφέρονται δὲ συνήθως διὰ βαρελίων χωρητικότητος 200 χιλιογράμμων. Ἐὰν θέσωμεν κατὰ μέσον ὄρον 25 γρόσια τὸ λαγνίνιον, τότε τὸ εἰσαγόμενον χρηματικὸν ἐπὶ τῆς νήσου ἐκ τοῦ ἐμπορίου τοῦ ἐλαίου ἀνέρχεται κατὰ τὰ ἔτη τῆς εὐφορίας εἰς 31.500.000-35.000.000 γρόσια ἢτοι 7.875.000 — 8.750.000 δραχμάς.

ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ (Ἐπειτα τὸ τέλος)

ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΔΙΟΣ.

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ *Προμηθεὺς* γινώσκουσιν, ὅτι ὁ μέγιστος τῶν πλανητῶν τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος εἶνε ὁ *Ζεὺς*, ὃν πολλάκις θαυμάζομεν ἐπὶ τοῦ στερεώματος διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ λάμψιν καὶ ἀκτινοβολίαν. Οὗτος ἀπέχων κατὰ μέσον ὄρον ἀπὸ τοῦ ἡλίου περὶ τὰ 670,000,000 χιλιόμετρα, τελεῖ τὴν περὶ τὸν ἡλίον περιφορὰν αὐτοῦ 11 ἔτη, 10 μῆνας καὶ 17 ἡμέρας, παρακολουθούμενος ὑπὸ 4 μεγάλων *σειλητῶν* ἢ *δορυφόρων*. Οἱ ἀστρονόμοι δὲ κατῴρθωσαν νὰ προσδιορίσωσι καὶ τὸν ὄγκον αὐτοῦ καὶ τὸ βάρος μετὰ μεγίστης ἀκριβείας καὶ εὖρον, ὅτι ὁ μὲν ὄγκος αὐτοῦ εἶνε κατὰ 1279 φορές μεγαλύτερος τοῦ ὄγκου τῆς γῆς, τὸ δὲ βάρος αὐτοῦ κατὰ 309 περίπου φορές μεγαλύτερον τοῦ βάρους τοῦ ἡμετέρου πλανήτου. Εἶνε λοιπὸν ὁ *Ζεὺς* πλανητικὸν σῶμα πολὺ μεγαλύτερον τῆς γῆς.

Τὸν πελώριον τοῦτον πλανήτην ἀπὸ τοῦ 1859 ἄχρι τοῦ 1887 μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας ἐσπούδασεν ὁ Ἄγγλος ἀστρονόμος *Γρήν*, ὅστις τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν του ἐδημοσίευσεν ἐν τοῖς ἀπομνημονεύσασιν τῆς *B. ἀστρονομικῆς ἐταιρείας* (*Royal Astronomical Society*, τομ. 49), ἐξ ὧν τὰ γενικώτατα εἶνε τὰ ἑξῆς.

Ὁ *Ζεὺς* περιβάλλεται ὑπὸ ἀτμοσφαιράς, πολλοὺς ἐμπεριέχουσιν ἀτμούς, οἵτινες συμπυκνούμενοι σχηματίζουν σπλάσματα ὅμοια πρὸς τὰ νέφη τῆς γῆς. Ἀπὸ τῆς 60ῆς μοίρας βορείου καὶ νοτίου πλάτους ἄχρι τῶν πόλων τοῦ πλανήτου οἱ ὕδρατμοὶ οὗτοι σχηματίζουν ἀκινήτους καὶ σχεδὸν ἀμεταβλήτους νεφελώδεις καλύπτρας. Ἡ ὑπαρξὶς τοσαύτης μεγάλης ποσότητος νεφελῶν προϋποθέτει τὴν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Διὸς ὑπαρξίν ἀπεράντων θαλασσῶν καὶ ὠκεανῶν.

Ἀπὸ τῆς 45ης μοίρας βορείου καὶ νοτίου πλάτους ἄχρι τοῦ ἰσημερινοῦ τοῦ Διὸς λαμβάνουσι χώραν ἀκατάπαυστοι ἀλλοιώσεις καὶ μεταβολαὶ οὐ μόνον ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ τοῦ πλανήτου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ στερεοῦ μέρους τῆς ἐπιφανείας τοῦ πυρῆνος αὐτοῦ. Οὐχ

ἦττον ὅμως ἐν τῇ ζώνῃ ταύτῃ ὑπάρχουσι καὶ ἐκτάσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων παρατηροῦνται καὶ σχήματα σταθερὰ, ὡς π. χ. ἡ λεγομένη *ἐρυθρὰ κηλὶς* καὶ *διάγοροι ταινίαι*, ἔχουσαι παράλληλον πρὸς τὸν ἰσημερινὸν διεύθυνσιν. Καὶ βέβαιον μὲν εἶνε ὅτι ὁ *Ζεὺς* φέρει ἐν ἑαυτῷ ἰδίαν θερμότητα μεγάλην, ἐν τούτοις δὲν διατελεῖ ἐν διαπύρρῳ καταστάσει, ὡς τινες τῶν ἀστρονόμων πιστεύουσι· τοῦτο ἐπιβεβαιῶν ἡ παρατήρησις τοῦ *Γρήν*, ὅτι τῇ ἐπιδράσει τοῦ ἡλίου ἀλλοιοῦνται τὰ ὅρια τῆς ζώνης ἀπὸ τῆς 45ης μοίρας βορείου καὶ νοτίου πλάτους.

Ἡ ἐπὶ τοῦ Διὸς ὅμως παρατηρουμένη *ἐρυθρὰ κηλὶς* καὶ τὸ *χαλκόχρουν τῶν ταινιῶν* κατὰ πάσαν πιθανότητα πρέπει ν' ἀποδοθῶσιν εἰς ἐσωτερικὰς τοῦ πλανήτου δυνάμεις, δηλ. εἰς τὴν ἠφαιστειότητα αὐτοῦ.

Ἡ συνήθως παρατηρουμένη σύνδεσις φωτεινῶν καὶ σκοτεινῶν ταινιῶν τοῦ πλανήτου ἐξηγεῖται κατὰ τὸν *Γρήν*, ὅτι αἱ σκοτειναὶ ταινίαι εἶνε ἀνέφελα τμήματα τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀνερχονται ὕδρατμοὶ κατακρημνιζόμενοι πρὸς ψυχρὰς περὶ τοὺς πόλους χώρας.

Ἡ ἐπὶ τοῦ Διὸς ὑπαρξὶς ἀνέμων, ἰδίως κανονικῶν (ἐτήσιων) εἶνε καταφανεστάτη. Τὰ διάφορα χρώματα, ἅτινα δι' ἰσχυρῶν τηλεσκοπίων παρατηροῦνται ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ Διὸς προέρχονται ἐκ τοῦ ποιοῦ τοῦ στερεοῦ μέρους τοῦ ὑπὸ τῆς ἀτμοσφαιράς ἐγκλειομένου πυρῆνος. Τὸ χαλκόχρουν χρῶμα, ὁμοιάζον πρὸς τὸ χρῶμα, ὅπερ ἔχουσι αἱ ἡπειροὶ τοῦ πλανήτου Ἄρως, ἀνήκει πιθανῶς εἰς τὰ πυκνότερα συστατικὰ τοῦ πυρῆνος, ἐνῶ τὰ τμήματα, ἅτινα ἔχουσι χρῶμα φαῖν βραθὺ ἢ ὑποκίανον, ὑποδεικνύουσι τὴν ὑπαρξίν θαλασσῶν.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ

Ὁ *Haeckel* ἐλεγχόμενος ὑπὸ τοῦ συντάκτου τοῦ *Λόγου*!

Α'. (*)

Τὰ ἐν τῷ *Προμηθεῖ* δημοσιευθέντα σοφώτατα καὶ περιώνυμα Μαθήματα τοῦ *Haeckel* (**) προὐκάλεσαν διπλοῦν ἐν τῇ παρ' ἡμῖν πολιτείᾳ τῶν γραμμάτων ἀγῶνα, πρῶτον μὲν πόλεμον *κακοηθέστατον* καὶ δημοσίαν καὶ κατ' ἰδίαν κατὰ τοῦ μεταφραστοῦ αὐτῶν καὶ τῶν συντακτῶν τοῦ *Προμηθεὺς*, δεύτερον δὲ μάχην *μωροτάτην* κατὰ τοῦ διαπρεπεστάτου καθηγητοῦ τῆς Ἰένης καὶ περικλεοῦς φυσιοδίφου τῆς Εὐρώπης, μά-

(*) Βλ. Λόγον τῆς 12. Ἰανουαρίου.

(**) Ἡ δημοσίευσίς τῆς μεταφράσεως τῶν διδασκτικῶν τῶν τούτων Μαθημάτων θὰ ἐξακολουθήσῃ συμφώνως πρὸς τὴν κοινὴν ἀπαίτησιν. Ἄλλ', ὅπως καὶ προηγουμένως, οὕτω καὶ νῦν παρίσταται ἀνάγκη μικρᾶς τινος διακοπῆς τῆς δημοσιεύσεως ἕνεκα τῆς ἐν τῷ Γραφεῖῳ ἡμῶν συμφορηθείσης πολλῆς ὕλης.

χην, ἣν ἐτέλεσε μὲν ἤδη ὁ συντάκτης τοῦ «Λόγου», ὁ Προκρούστης οὗτος τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἐπιστήμης ἐπηγγείλατο δὲ πάνοπλος νὰ συνάψῃ ὁ κορυφαῖος τῶν ἐν λαχάνοις κορχόρων σωτὴρ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, ὁ συγγραφεὺς τῶν πρὸ μικροῦ ἐκδοθεισῶν *Ψυχολογικῶν Μελετῶν*, βιβλίου, οὐ ἀπὸ σκοποῦ ἀπατηλότερον καὶ ἐξ ἀνάγκης σαθρότερον οὐδέποτε οὔτε ἀνέγνωμεν οὔτε ν' ἀναγνώμεν ἐλπίζομεν. Καὶ ὁ μὲν κατὰ τοῦ **Προμηθέως** πόλεμος, ἀντιπολεμηθεὶς ὑφ' ἡμῶν ἐρρωμένως καὶ ἀνδρικότατα, ἐφ' ᾧ καὶ συνεχάρησαν ἡμῖν πολλοί, δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ *τραγικόν* τοῦ ἀγῶνος μέρος, καθ' ὃ ἔπεσον πτώματα οἰκτρὰ, κατὰ κράτος ἠττηθέντες, πάντες οἱ ὀλιγωρήσαντες τῆς λογικῆς, τῆς ἐπιστήμης καὶ μάλιστα τῆς χρηστοηθείας· τὸναντίον δὲ ἡ κατὰ τοῦ Haeckel μάχη ἡ γενομένη καὶ γινομένη ὑπὸ τῶν αὐτῶν περιφανῶν πολεμίων ὀφείλει νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ *κωμικόν* τοῦ ἀγῶνος μέρος, καθ' ὃ παρέστησαν καὶ παρίστανται ὡς ἐπιστήμονες οἱ παντελῶς ἀστοιχείωτοι καὶ ἀνελευθερώτως προκατειλημμένοι, ὡς ἐπικριταὶ οἱ μὴ δυνάμενοι ν' ἀνυψωθῶσι μέχρι τῆς ἀπλῆς καὶ κατανοήσεως τοῦ ἐπικρινομένου καὶ ὡς κήσωρες τῆς ἀληθείας οἱ ἀσπονδῶτατοι αὐτῆς ἐχθροί, τὰ περιτρίμματα τῆς πολιτείας τῶν γραμμάτων, οἱ ignorants, οἱ ignorantissimes, οἱ ignorantifians, οἱ ignorantifiés par tous les modes imaginables!

Παρακολουθήσαντες τοῖς ἀξιοτίμοις τούτοις ἀντιπάλοις κατὰ τοὺς *τραγικοὺς* αὐτῶν ἀθλους, ἔχομεν καθήκον πρὸς τὸ κοινὸν νὰ μὴ ἐγκαταλίπωμεν αὐτοὺς καὶ κατὰ τὰς δάφνας αὐτῶν τὰς *κωμικὰς*, ἵνα αἰσθανθῶσι τοῦλάχιστον καὶ ἓνα λέοντος ἐρευγμὸν οἱ μέχρι τοῦδε ἀξιοθέντες ἀείποτε τῆς ἐσχάτης περιφρονήσεως ὑπὸ παντὸς ὑγιῶς φρονούντος καὶ ἔνεκα τῆς περιφρονήσεως ταύτης ἀείποτε θρασύτεροι ἑαυτῶν καὶ κιβδηλότεροι οἱ γεννάδαι γενόμενοι. Προτάσσομεν δὲ τὴν ἐξέτασιν τῶν ὅσα κατὰ τοῦ Haeckel ἀσυνειδήτως καὶ παρακρουστικῶς ἐφλυάρησεν ὁ ἐν Ἀθήναις συντάκτης τοῦ «Λόγου», διότι ὁ ἐν Τεργέστη ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἀναπλάσεως» εἰσέτι «ἐργάζεται πρὸς ἐκπόνησιν πραγματείας περὶ «Γενέσεως τοῦ ἀνθρώπου», περισυλλέγει δὲ πρὸς μετάρφρασιν καὶ δημοσίευσιν τὰς ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου γνώμας καὶ πεποιθήσεις τῶν περιφανῶν τῆς Ἑσπερίας φυσιογνωστῶν» (*) Ἄλλως δὲ ἀνώτερος ἀσυγκρίτῳ τῷ

(*) Εἶχομεν ἤδη στοιχειοθετήσῃ τὰ ἐν τῷ κειμένῳ, ὅτε ἀπὸ τοῦ τῆς 1. 1 αἰοῦ φύλλου τῆς «Ἀναπλάσεως» ἤρξατο ἡ δημοσίευσιν ἀποσπασμάτων ἢ «σπουδασμάτων») 1) ἐκ τῆς ἀνεκδότου συγγραφῆς τοῦ κ. Ἰ. Σκαλτσούνης τῆς ἐπιγεγραμμένης «Περὶ γενέσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀρμονία Χριστιανισμοῦ καὶ Ἐπιστήμης (!!)», — βιβλίου, οὗ ἡ μέλουσα ἐμφάνισις παιδαριωδῶς διευπανίσθη ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» καὶ διὰ τῶν πολιτικῶν ἐφημερίδων, ὡς π. χ. διὰ τῆς Ἐπιθεωρήσεως τῆς 6. Ἀπριλίου. Ἐν τῇ ἐφημερίδι μάλιστα ταύτῃ ἐτόλμησαν οἱ παρ' ἡμῖν ἀναπλάσται νὰ

λόγῳ τοῦ ἀρχισυντάκτου τῆς «Ἀναπλάσεως» εἶναι ὁ τοῦ «Λόγου» συντάκτης καὶ λόγῳ εὐφυΐας καὶ λόγῳ μαθησεως καὶ λόγῳ γνώσεως τῆς γλώσσης καὶ λόγῳ ἀγαθῆς καθ' ὅλου προαιρέσεως καὶ αἰδοῦς. Διότι οὐδέποτε τοῦλάχιστον οὗτος ἔγραψεν ἐν τῷ προλόγῳ ἰδίου βιβλίου τὰ μωρότατα ταῦτα καὶ ἀναιδέστατα ἔπη, δηλαδή ὅτι «πολεμεῖ τὸν ἐχθρὸν συλλαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τῶν κεράτων (Ἦ Ζεῦ βασιλεῦ, τοῦ δεινοῦ matador καὶ toréador!) ἢ εἰσερχόμενος εἰς τὰ ὄπλοστασιά του καὶ καταγωνιζόμενος αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἰδίου πεδίου» (βλ. τὸν πρόλογον τῶν *Ψυχολογικῶν Μελετῶν*) (*).

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἀναγινώσκων τις τὸν *Λόγον* ἢ οἰοδῆποτε σύγγραμμα τοῦ συντάκτου αὐτοῦ γελᾷ πάντοτε, βλέπων ἀνεπικίνδυνον ἄνθρωπον, Ἑλληνα πάντοτε, σφαλλόμενον τε καὶ παραπαιόντα, ἐν γνώσει καὶ συνειδήσει πολλᾶκις κόθορνόν τινα τῶν γραμμάτων, ὀρθὰ κοπτὰ λέγοντα ὅ,τι φρονεῖ, Ἀλκιβιάδην τινὰ τῆς ἐπιστήμης ἐνίοτε, δυνάμενον ν' ἀποπτύσῃ *pāsan theologian* χάριν τῆς πολιτικῆς ἢ καὶ χάριν τοῦ ἔρωτος, ἄνθρωπον, εἰς ὃν ἐν τέλει τὰ πάντα δύνασαι νὰ συγχωρήσῃς, ἀναλογιζόμενος ὅτι ἐπὶ τριάκοντα ἤδη ἔτη ἀξιεπαίνως διδάσκει καὶ τηρεῖ ἀρχὰς τινὰς ὁμολογουμένως ἠθικὰς καὶ ὠφελεῖ οὕτω κατὰ τὸ ἐν αὐτῷ τὴν κοινωνίαν, — ἐν ᾧ ὁ ἀναγινώσκων, παραδείγματος χάριν, τὴν *Θρησκείαν* καὶ *Ἐπιστήμην* ἢ τὰς *Ψυχολογικὰς Μελέτας* ἢ τὰς ἄλλας ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» δημοσιευθείσας διατριβὰς τοῦ ἀρχισυντάκτου αὐτῆς, ἀγανακτεῖ, ἂν δὲν εἶνε θεολόγος, μέχρι τῆς βαθυτάτης ἰνὸς τῆς καρδίας, διορῶν κατὰ πᾶσαν σελίδα κινδυνωδέστατον κρυψίνου καὶ κρυψίψυχον ἄνθρωπον, ἀλλότριον τῆς φύσεως τῆς ἑλληνικῆς, ἀλλότριον τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. — ἄνθρωπον ἀσπόνδως ἐχθαίροντα τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἀλήθειαν, δυνάμενον νὰ συνδέσῃ τὴν ἐμπορίαν καὶ τὴν διεύθυνσιν ἀσφαλι-

γράφωσιν (ἂν μὴ καὶ τοῦτο συνετάχθη ἐν Τεργέστη) ὅτι ὁ κ. Ἰ. Σκαλτσούνης εἶνε ἀλόγιος χριστιανὸς τοῦ καθήκοντος (!), ὅστις διὰ τῶν γνώσεων αὐτοῦ καὶ τοῦ γλαφυροῦ καλάμου (!) συντελεῖ πλειότερον εἰς τὸν προορισμὸν τοῦ λόγου (Καλέ, ἀκούετε;) ἢ ἅλλη τις ἠθικὴ δύναμις (Τετέλεσται! Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ non plus ultra!).

Ἐννοεῖται ὅτι αἱ Ἀρμονίαι τοῦ κ. Ἰ. Σκαλτσούνης θὰ ἐκτελεσθῶσι προσεχῶς καὶ ἐν τῷ κλειδοκυμβάλῳ τοῦ Προμηθέως, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι θὰ κατακληθῶσι τὰ ὅσα καὶ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, ἀκούοντα τὴν νέαν ταύτην θεσπεσίαν μουσικήν, ἥτις ὡς ἡ τοῦ Ὀρφῆως θὰ κινήσῃ καὶ τοὺς λίθους... εἰς γέλωτα!

(*) Ἐν τῇ σμυρηνῇ καταστάσει τῆς ἐπιστήμης ὀθηριοδασοῦ καὶ ταυρομάχος δικηγόρος κ. Ἰωάννης Σκαλτσούνης πολεμεῖ τὸν Darwin καὶ τὸν Haeckel καὶ πάντας τοὺς ἄλλους ἀντιπάλους αὐτοῦ (τί τιμὴ!) συλλαμβάνων αὐτοὺς ἀπὸ τῶν κεράτων (sic) ἢ εἰσερχόμενος εἰς τὰ ὄπλοστασιά των καὶ καταγωνιζόμενος αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῖς πεδίου!!! Βαβαὶ τῆς παρακρούσεως!

στικῶν ἑταιριῶν μετὰ τῆς ἡγουμένηας μοναστηρίου, ἰδιοτελέστατα καὶ πικροπυλῶς γράφοντα καὶ ἐξυβρίζοντα καὶ κατασυκοφαντοῦντα ἔθνος ὀλόκληρον, ἱεροφάντας τῆς ἐπιστήμας καὶ ἑαυτοῦ ἀντιπάλους, ἵνα φωνῇ αὐτὸς μέγα τι καὶ ἀνεπίληπτον καὶ σωτήριον χρῆμα ἐν τῇ γῆ τῆς Ἑλλάδος, ἀφ' ἧς ἔκρινε καλὸν πρὸ πολλοῦ ν' ἀπομακρυνθῆ, — καὶ ἐπὶ τέλους ἐντέχνως καὶ καταδῆλως ὑπερασπίζοντα καὶ ἐξαγνίζοντα, τίνα; Ἀκούσατε καὶ φρίζατε, τὸν Κάλιν τῆς Εὐρώπης, τὸν Πάπαν!!!

Χαίρε, νέον φῶς τῆς καθ' ἡμᾶς ἐπιστήμης καὶ νέε Φῶτιε τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας (*)!!!

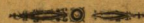
(*) Γνωστὸν ὑπάρχει τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι ὁ, τε κ. Ἰ. Σκαλτσούνης καὶ ὁ κ. Ἀ. Μακράκης ἐπιστημονικὸν ἐπιχείρημα κατὰ τῶν ἑαυτῶν ἀντιπάλων ἔχουσι καὶ τὴν θανάτωσιν ἐκείνων (βλ. «Προμηθεά» σελ. 77). Ἄλλ' ὁ μετὰ προσοχῆς ἀναγινώσκων ἀμφοτέρα τὰ δομινικανικὰ χωρία, ἐν οἷς περιελήφθη ἡ γνώμη αὐτῆ, πείθεται ὅτι τὸ μὲν τοῦ συντάκτου τοῦ «Λόγου» ἐγράφη ἐν παραφορᾷ καὶ ἐν ἀπερισκεψίᾳ, ἢ ἀμέσως ἐσπευσεν ἐκ τῶν ὑστέρων νὰ περικαλύψῃ ὁ γράψας τὸ χωρίον τοῦτο, ὑποστηρίξας (ἴσυνειδήτως, ἐννοεῖται) ὅτι ἐννοεῖ τὴν θανάτωσιν πνευματικῶς, — τὸ δὲ χωρίον τοῦ ἀρχισυντάκτου τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀνεγράφη τούναντιον μετὰ προδήλου σκοποῦ, μετὰ προνοίας καὶ περισκέψεως, ἅς ὁ γράφων ἐκ τῶν προτέρων ἠθέλησε νὰ συγκαλύψῃ, ἀναφέρων ὅτι ἀναγράφει τὸ χωρίον ὡς περιεργείας ἀέλιον (βλ. «Προμηθεά» σελ. 123)! Εἰς τὸν κ. Μακράκην, ἵνα νομικώτερον εἴπωμεν, μόνον δόλον παραφορικὸν ἢ ἐξαπίνατον (dolus impletus s. repentinus) δύνασαι ν' ἀποδώς, ἐν ᾧ τούναντιον ἀπὸ τοῦ κ. Σκαλτσούνη εἶνε ἀδύνατον ν' ἀπομακρυνῆς τὸν ἐκ προνοίας ἢ ἐκ προμελέτης δόλον (dolus praemeditatus). Τὸ γνωστὸν ἤδη τοῦτο ἐπεισόδιον ἱκανῶς διακρίνει κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοὺς δύο ἀντιπάλους ἡμῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐν τῷ πλήθει τῶν βαναύσων ὕδρων, ἅς ὁ συντάκτης τοῦ «Λόγου» ἐπεσώρευσε καθ' ἡμῶν καὶ κατὰ τοῦ Haeckel, διακρίνεις ἀνάγων μόνον ἀνθρωπων, κρατερῶς προμαχοῦντα τῶν ἑαυτοῦ ἰδεῶν ἐν ᾧ τούναντιον ἐν ταῖς ἀκρότοις βολαῖς τοῦ ἐν Τεργέστη ἰοδόλου τοξότου διαβλέπεις ὅτι ἔχεις ἐνώπιόν σου τὸν μοχθηρότατον καὶ ἀγεννέστατον τῶν ἀντιπάλων, μεθ' ὧν ἦτο δυνατόν νὰ συγκρουσθῆς. Διότι τί εἶπε περὶ ἡμῶν καὶ τί εἶπε περὶ τοῦ Haeckel; Τὸν μὲν Haeckel ὠνόμασε τὸν ἐπιπολαιότερον καὶ πονηρότερον ἅμα τῶν ὑλιστῶν, διότι ἀρνεῖται (ὁ Haeckel!!!) πᾶσαν οὐλήτησιν, πᾶσαν ἀνάλυσιν καὶ πᾶσαν δαλεκτικὴν ἀλήθην ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς βάσεως τῆς ὑλιστικῆς φαντασιοπληξίας (βλ. «Προμηθεά» σελ. 77—78), περὶ ἡμῶν δ' ἔγραψεν ὅτι «κύριος σκοπὸς τῆς συστάσεως τοῦ περιοδικοῦ ὁ «Προμηθεὺς» ὑπῆρξεν ἡ διάδοσις τῶν ἀρχῶν τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τῆς αὐτομάτου τῆς ζωῆς γενέσεως» καὶ ὅτι «ἐκρινεν ἑαυτοῦ καθῆκον νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν πεποίθησιν ταύτην δημοσίᾳ» (βλ. «Ἀνάπλασιν» Δ', σελ. 789). Ἐν ἄλλοις λόγοις καὶ en langage ordinaire ὁ τε Haeckel ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι εἴμεθα μίσθια βραβείως ὄργανα ἑταιρίας τινὸς μηδενιστῶν ἢ κοινωνιστῶν, καὶ ὁ μὲν καθηγητῆς τῆς Ἰένης πονηρότατα παρασιωπᾷ τὴν λήθειαν καὶ διδάσκει ἀσυζητητὴ τὸ ψεῦδος, ἡμεῖς δὲ ὑπὸ τὸ

Ἐπιλαμβανόμεθα λοιπὸν τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐν τῷ «Λόγῳ» γενομένων ἐλέγχων τοῦ Haeckel, κωμωδίας ἀστειοτάτης, ἐχούσης, ὡς εἴρηται, σκηναὶς νοστιμωτάτας, γενικὸν δὲ ἔρμα καὶ ἐφόδιον τῆς σκηνῆς τὰ ἐξῆς φθιβερώτατα ὄντα καὶ πράγματα: Ἡ σκηνὴ παρίστησι «καταχθόνιον τέρας», ὅπερ ἐν πικρῶν εἰρήσθω, εἶνε ὁ Haeckel, οὐρανομήκεις σωρούς «βελῶν καὶ λίθων», ὅπερ ἰστέον ὅτι εἶνε τὰ τοῦ νέου φιλοσοφικοῦ συστήματος ἐπιχειρήματα, καὶ τελευταῖον χαριτόβρυτον τινα τοξότην, ὑφ' οὗ «βέλεσι καὶ λίθοις βαλλόμενον καὶ πληττόμενον τὸ καταχθόνιον τοῦτο τέρας, εἰς τέλος ἀποκτείνεται ἐπὶ σωτηρίᾳ πολλῶν νεαρῶν ψυχῶν»! βλ. «Λόγος» τῆς 16. Φεβρουαρίου. Ἐννοεῖται δ' ὅτι ὁ χαριτόβρυτος οὗτος τοξότης ὁ τερατοκτόνος ἅμα καὶ ψυχωσώτης εἶνε ὁ φιλοσοφώτατος ἀπόστολος κ. Ἀπόστολος Μακράκης, ἀνὴρ ὑπερβαλὼν ἐπ' ἐσχάτων καὶ τοῦ Κώχ τῆς Γερμανίας τὴν ὠχρίασσαν δόξαν. Κροτοῦμεν παταγωδῶς τὰς χεῖρας ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ χαλκοχίτωνος τούτου ἥρωος! Περιγράφαντες δὲ τὸ σκηρικὸν τῆς κωμωδίας περιεχόμενον, οὐ βεβαίως ἀστειότερον οὐδέποτε αἱ φίλοι ἀναγνώσται εἶδον ἢ ἀνέγνωσαν, προβχίνομεν ἤδη, ἀδρῶς ὑπὸ τῶν γελῶτων δακρύοντες, εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς ὑποθέσεως τῆς κωμωδίας, ἐχούσης ὡς ἐξῆς:

(Ἀκολουθεῖ)

ΩΡΕΑ ΕΙΣ ΤΟ ΟΡΥΚΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

Ὁ ἐν Μονάχῳ τελειοποιούμενος ἐν ταῖς φυσικαῖς ἐπιστήμας κ. Θεόδ. Σκουῖφος ἀπέστειλλε δῶρον εἰς τὸ Ὀρυκτολογικὸν Μοσεῖον συλλογὴν ὀρυκτῶν καὶ πετρωμάτων, ἅπερ συνέλλεξε κατὰ τὴν τελευταίαν ἀνὰ τὰς Ἄλπεις αὐτοῦ ἐκδρομὴν καθ' ἣν μάλιστα μικροῦ δεῖν κατεκαλύπτετο ὑπὸ τῆς χιόνος.

πρόσχημα τῆς θεραπείας τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν συνεστήσαμεν καὶ ἐκδιδόμεν περιοδικὸν σύγγραμμα ἔχον ἄλλον ὑποὸν καὶ δόλιον καὶ ἄτιμον σκοπὸν, τὸν σκοπὸν, πρὸς οὗ τὴν ἐξυπρέτησιν λαμβάνομεν τὰ μηδενιστικὰ καὶ κοινωνιστικὰ χρῆματα. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ κρίνῃ ἑαυτοῦ καθῆκον ὁ κ. Ἰω. Σκαλτσούνης νὰ καταγγεῖλῃ ἡμᾶς ὡς τοιοῦτους εἰς τὸ κοινόν; Ἰδοῦ ἐπικριτῆς ἐπιστημῶν! Ἰδοῦ ἄνθρωπος! Ἄλλὰ περὶ τούτου ἐλογαριάσθημεν ἤδη ἀκριβῶς καὶ θὰ λογαριασθῶμεν ἐτι ἀκριβέστερον μετὰ τοῦ ἀξιοτίμου ἡμῶν ἀντιπάλου! Ἐχομεν λοιπὸν δίκαιον ἢ οὐχὶ νὰ προτιμῶμεν ὡς ἀπείρους ἀνώτερον αὐτοῦ τὸν κ. Ἀπ. Μακράκην καὶ λόγῳ χρηστότητος καὶ λόγῳ φυσικῆς ἐτι λογικῆς; Διότι ὁ κ. Μακράκης, δεχόμενος τὴν ἀποκάλυψιν, εἶνε πάντοτε σύμφωνος ἑαυτῷ, καὶ ἔχει πάντοτε τέλειον καὶ αὐτοτελὲς σύστημα, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἀντίπαλοί καὶ πάντες ἀνεξαρτέτως οἱ περὶ τὴν «Ἀνάπλασιν» εἶνε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτι ἀσυμφωνότατοι καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγυρτικώτατοι.

Τύποις Πάσσαρη καὶ Βεργιανίτου,